

Een kwieke dame

Ergens in de verte hoor ik mijn telefoon rinkelen maar ik bevind me buiten haar bereik. Ik hol naar beneden en zodra ik hijgend mijn telefoon opneem hoor ik de stem van een oude dame.

Het is mevrouw de W., zij heeft mijn stukje in de krant gelezen over mijn workshop biografisch schrijven en wil graag meer informatie. “Ja weet u zegt ze, die workshop is allemaal leuk en aardig maar ik ben 82 en kom nauwelijks de deur nog uit dus die workshop is niets voor mij. Moet u horen, ik wil wel mijn verhaal op schrijven maar het lukt me niet en nu vroeg ik me af of u mijn verhaal kunt schrijven? Mijn kinderen zeggen altijd: mamma u hebt zoveel verhalen, daar kunt u wel een boek mee vullen! En toen zag ik uw foto in de krant bij dat stukje en toen dacht ik: die mevrouw bevalt me wel, die mag mijn verhaal schrijven.”

Ik maak een afspraak met deze mevrouw om kennis te maken voor de komende week. Zodra ik op het afgesproken tijdstip binnenkom en met een kop thee en een koekje aan tafel gezet wordt begint mevrouw al te vertellen. Over haar vader, die zelf zijn herinneringen in een boek heeft opgeschreven en over haar moeder, die ze zo miste toen ze uit huis ging om met haar man te trouwen. Het liefst was ze naast haar moeder gaan wonen maar voor het werk van haar man moest ze ver weg van haar moeder wonen. Over haar kinderen die allemaal zo verschillend zijn maar ieder zo geliefd door haar. Over het verdriet in haar leven en het overlijden van haar man en schoondochter. Over zingeving in je leven en waar je die vandaan haalt. Voor haar is dat duidelijk, de zin van haar leven haalt ze uit de liefde voor haar kinderen en kleinkinderen én uit haar geloof, meer heeft ze niet nodig. Ook na alle tegenslagen die ze meegemaakt heeft is dat het wat haar zin geeft in het leven.

Zelf zegt ze dat ze, als ze klaar is met leven, alles uit het leven heeft gehaald en zeer tevreden kan sterven. Niet dat ze al klaar is met het leven hoor want de eerst komende 10 jaar heeft ze nog geen tijd om dood te gaan!

De verhalen worden doorspekt met leuke anekdotes en ik kom er al snel achter dat deze 82 jarige dame nog zeer kwiek is en vol humor zit.

Haar kinderen en kleinkinderen hangen aan haar lippen als ze begint te vertellen en daar kan ik me, na 1,5 uur, wel wat bij voorstellen. Wat een leuke vrouw en wat een humor, niks geen oude zuurpruim!

Na 1,5 uur en een volgende afspraak in de agenda verlaat ik haar huis met een tas met fotoboeken en het boek dat haar vader geschreven heeft. “Dan weet je alvast wat voor vlees je in de kuip hebt als je de volgende keer weer komt” zegt ze. “Moet je trouwens geen muts op? Het is koud buiten hoor” Ze trekt de kraag van mijn jas nog wat hoger en zwaait me uitbundig na. Nog lachend van wat ik allemaal heb meegemaakt fiets ik weer naar huis. Van deze mevrouw wil ik het levensverhaal wel schrijven, ik verheug me al op onze volgende bijeenkomst!